

הפחד מאי-ודאות... הפחד משינוי... הפחד מחופש... הפחד מהחיים!!!

הפלירט עם אי-ודאות!

מראת ידע 4.2024

ד"ר ברכה קליין תאיר

"תן לי את האומץ לראות

את הכוח לרצות

ואת הרצון לבצע."

ברל כצנלסון

"כלכלה לא אוהבת אי-ודאות"?

מדוע?

כי כלכלה נוגעת בחומר, בחשיבה ליניארית (גישה מכאנית – פונקציונלית), בהתנהלות צרכנית מסוימת, למרות המודלים של הסתברות.

במציאות המתאפיינת בסערות כלכליות, חברתיות, ביטחוניות ופוליטיות, בדהירה אל הכאוס, רמת אי-הודאות גבוהה. במציאות בה תעשיות, מבנים ויסודות עמידים נסחפים ומנותצים, המערכת הערכית – מוסרית נשחטת, השוק מוצף במתחרים חדשים, בטכנולוגיות חדשות, במידע חדש ובידע חדש, רמת אי-הודאות גבוהה. במציאות שבה הלקוחות תובעניים, המפיצים "עושים שרירים", הרווח השולי יורד והפערים בין המתחרים הולכים ומצטמצמים, רמת אי-הודאות גבוהה. במציאות בה תועלות אישיות ורצונות אגואיסטיים מובילים כמעט כל החלטה, והופכים את החיים לשדה קרב, רמת אי-הודאות גבוהה.

רמת אי-הודאות גבוהה כי ההסתכלות שלנו על החיים אינה נכונה. רובנו **לא מסוגלים** לחבר יחדיו מציאות אונטולוגית/מעבר לצורה/רוטטת עם מציאות אפיסטמולוגית/צורה/מסתחררת, לחבר שמיים וארץ.

דרגה א' - מציאות החומר – מערכת חמשת החושים.

דרגה ב' – מציאות הצורה שמולבשת בחומר (הגולמי) - מערכת חמשת החושים, רמת הצפנה 100% ופותרים 5-10%, מציאות של חור מנעול (לכן כל ההתניות, ההתמכרות לחומר, לתענוגות, להתמכרויות). לפיכך, כל העושר הפנימי נמצא באי-ודאות. מחפשים את חוף המבטחים.

דרגה ג' – מציאות הצורה שמופשטת מחומר – דמיון ואינטואיציה (ערוץ הקליטה).
דרגה ד' - המהות של הדבר – לאדם יש דעת לגבי מקור הדברים (ולא ידע). הוא מתחבר לשורשי האמת בעזרת החושים הרוחניים: I AM, I KNOW, I SEE, I HEAR, I SPEAK וגם אז, עד גבול מסוים בהתאם למדיום האבולוציוני.

4 דרגות המציאות קיימות בתוכנו. הכיצד לא מלמדים אותנו לחבר ביניהן כאן ועכשיו כדי שנוכל לברוא – ליצור חדשנות ערך כל יום מחדש? מלמדים לנוע תמידית בין כוליות לאינות ובין אינות לכוליות.

בואו ננסה לבדוק לעומק מושגים כמו אי-ודאות, חופש, חיים כדי להבין אם בכלל יש מקום לפחד. תנסו להבין את שלושת המושגים שכאן...

• מהו אי-ודאות?

היעדר ממשות. מציאות אור שהיא מעבר לצורה. עוצמה בלתי מוכרת. שורש הבריאה = הריק של הבריאה = 'חושך' = סוג של אור עליון שצבעו הוא שחור כהה ביותר שאיננו מכירים הנקרא TŪNAMĪ (לפי "ספר הידע" הוא התדר המרוכז של 3X49 צבעים = 147 שמות האל) = מציאות אונטולוגית = פוטנציאל אינסופי, ולכן נאמר בתפילה "בורא חושך".

האל הוא אי-ודאות, מסתורי, נעלם. האור העליון הוא מסתורי, אי-ודאי, נעלם. המהות שלנו היא אי-ודאית, מסתורית, נעלמת/מוצפנת. לפיכך, מקור הנביעה של חיינו - שורש מהותנו נמצא כרגע באי-ודאות, בגלל שהפלנטה נמצאת במדיום מוצפן.

האמת, במהות הבריאה אין אי-ודאות. בטבע הדברים אין אי-ודאות. במהות שלנו אין אי-ודאות. אי-ודאות נוצרת ברגע שאנחנו מתרחקים מהאחד, מהאמת, מהמקור והתודעה שלנו מצטעפת עד כדי 'חור מנעול'. ככול שהמרחק מהאחד גדול, המציאות הקיומית הינה מצומצמת יותר, חזיונית וכאוטת. היא מוצפנת ולכן רמת אי-הודאות גבוהה.

כלומר, בבריאה אין אי-ודאות אלא רק בתודעה שלנו. אין כאוס אלא רק בתודעה שלנו. אין קושי אלא רק בתודעה שלנו. אין עבר או עתיד אלא רק בתודעה שלנו. אין אשמים אלא רק בתודעה שלנו. אין עוני אלא רק בתודעה שלנו. הפער בין 'לדבר על' לבין 'להיות את' קיים רק בתודעה שלנו. הסכסוך הגדול ביותר בחיינו קיים בתוך התודעה שלנו!

אנחנו גדלים להיות אנשים עצלים, עבדים למדיום החומר המקנה כביכול ביטחון, אנשים כבדים שעטופים במלבושים רבים, מלאים בעצי דעת/פרשנויות, בעלי רשימת מלאי ארוכה של זהויות וטיפולוגיות אישיותיות, עם בוסים פנימיים רבים שדי מותחים את השמיכה שאנחנו. כי זה עול להפעיל תבונה עצמית. מפחיד לפלרטט עם אי-ודאות ולהמציא ולכן, אנחנו מחפשים שליטה או את המוכר והמובן (אין לנו את עצמנו).

ניתן להגדיר אי-ודאות במונחים פיסיקליים. על פי עיקרון אי הודאות של בוהר ואייזנברג (הפיסיקה הקוואנטית שפלאנק ואיינשטיין סללו את הדרך אליה), המציאות היא גם חלקיק וגם גל (אלקטרוני). לדעתו של הוקינג, התורה הקוואנטית בעצם אינה מתארת את עולם ממשי אלא רק את תצפיותינו על העולם. לפיכך, ישנה בתורה הקוואנטית שניות (דואליות) בין גלים וחלקיקים המגבירים את אי-הודאות, כי האדם יכול לראות רק אחד בזמנו (לדוגמה התמונה המפורסמת של האישה הזקנה והאישה הצעירה). לא זאת בלבד, עקרון הקומפלמנטריות של בוהר אומר שהאפשרות לדעת כל דבר על העולם ברגע נתון – כמתחייב מהדטרמיניזם – אינה קיימת. התנאים הנחוצים לידיעתו של דבר אחד כמו למשל מיקום של חלקיק, מונעים בהכרח ידיעת דברים אחרים כמו מהירותו. קשה לנבא היכן יופיע החלקיק המסוים או איזה חלקיק יופיע ראשון.

על כן, כל דבר לגבי המציאות הוא השערה או הסתברות (חוק ההסתברות) מתוך מספר אלטרנטיבות. אף פעם לא נדע את האמת בשלמות (אי-ודאות).

אך מעבר לאי הודאות הפיסיקלית (טבע המציאות), קיימת גם אי-ודאות פנימית של האדם התואמת את חור מנעול התודעה – מחשבה שלו. ככול שהחור קטן, רמת אי-הוודאות גבוהה. כדי להרחיב את חור המנעול, כל אחד חייב שיהיה לו את עצמו, חייב לרצות ולבחור מהמהות, חייב להיות בעל תשוקה לגלות אמיתות גבוהות יותר, חייב לקחת אחריות על תוצאות חייו ולהבין, כי הסיבות להן הוא נותן כוח, הן הגורם שיוצר וודאות או אי-ודאות.

מאחר והאדם איננו יודע את עצמו, לא מכיר את ייעודו, איננו "אדון בביתו", איננו מאמין ביכולתו להיות co-creator, איננו בא מתוך אהבה אל הווה עכשווי ואיננו נמצא בלמידה תמידית, הוא מנסה לקיים את המציאות כיציבה, כפריקה, כמכאנית (תבניות סטאטיות). הוא ממשיך לשמר את זיכרון העבר ולפנטז על עתיד אחר (ציפיות). לכן, הוא מפעיל שליטה בניסיון לשמר את המוכר והידוע ברמת שונות מינימלית (רמת הפתעות מינימלית). שליטה היא מאבק של האגו הרוצה לכפות את דעתו על הקיים ולשמר את מקומו ללא הפרשי פוטנציאל רועשים מדי. דומה הדבר למערכת החיסונית של האדם הדוחה השתלה הכרחית לחייו. נעילה סטאטית זו דרושה על מנת לשמר את הישגי העבר.

ולפיכך, אנחנו נשארים בתוך מגרש המשחקים המוכר והידוע, דוהרים על גבי אותה אוטוסטרדה של חיים, הופכים את הקיום לשדה קרב, מתפעלים את עצמנו ואת סביבתנו עם פרדיגמה מכאנית – פונקציונלית

שמנסה לשמור על רמת וודאות גבוהה במסגרת חור המנעול. למרות שאנחנו עמוסים בידע (והרשת עוזרת), בגדול אין לנו הבנה עמוקה – הבנת שורש - לגבי האירועים, טבע הדברים, טבע האדם, טבע הקיום.

לכן, כאשר אנחנו מדברים על בריאת מציאות אנחנו מדברים על היכולת **לפלרטט תודעתית עם אוקיינוס של ריק** = אינסוף פוטנציאל = אינסוף פוטונים של אור = מציאות אונטולוגית = מציאות השורש (מעבר לצורה), להפיל את הגל, את הרטט, את המיתר ולהביא לידי קיום חלקיק/מחשבה היוצרת מציאות הלכה למעשה, מציאות אפיסטמולוגית = מציאות הענפים = מציאות מוצפנת/חושך (צורה, חושים). לפיכך, המחשבה שלנו בעצם אוספת את הרטטים המהדהדים לתדר התודעה, סוגרת אותם בתוך 'הרחם' ומביאה לידי קיום מציאות קונקרטי.

תודעה בוראת רטט אנרגטי מתוך הריק – מחשבה יוצרת צורה מתוך החומר הגולמי!

כאשר צויין כי "**הכל צפוי והרשות נתונה**" (מסכת אבות ג', ט"ו), התכוונו כי כל התוכניות בקוסמוס הן דטרמיניסטיות – מוחלטות, אבל לכל אחד יש **רשות** לבחור את הנתב בכיוון התודעה העצמית שלו והמצפון (לא נאמר **חופש** בחירה. כל עוד אנחנו במדיום מוצפן, אין חופש). יחד עם זאת, לכל בחירה שאנחנו עושים מוצמדת מערכת גמול או ענישה לפי התוכנית הקוסמית של סדר ותקנה.

לפיכך, אם אנחנו רוצים לשנות מציאות אז תחילה ניגע במחשבה לה נתנו כוח (רצון, אמונה, מצפון) ולאחר מכן בתודעה (שאלת שאלות עומק) = **מערכת הניווט**. נייצר תמונה חדשה אותה נחזיק בתודעה כדי לממשה.

לשם כך עלינו להרים מסכים, לאחד פנים, לאחד את כל החלקיקים לשלם עוצמתי המאפשר לנו לפגוש את האל בתוכנו. אחרת, נמשיך להיות עבדים הנתונים למרותו של אדון כלשהו (קביים חיצוניים לנו) המספק לנו כביכול ביטחון (סיפור העבדות במצרים...עגל הזהב – החומר כמקנה וודאות).

אחד המבחנים הדרמטיים בפלירט עם אי-ודאות היה הציווי האלוהי לאברהם לעקוד את בנו יצחק. במילים אחרות, האל ביקש מאברהם לוותר על כל הוודאויות החיצוניות/פנימיות של החיים וללכת למקום העמוק ביותר שהוא אי-ודאות קיצונית (הנסתר), על מנת להבין לעומק מהו הדבר שקרא לו אלוהים לעשות. להזכירם, בהתחלה ביקש האל מאברהם "לך לך"...ולאחר מכן ביקש ממנו לעקוד את בנו (העלאת קורבן נחשבה אז לעבודת אלילים).

האם הצווים האלוהיים לאברהם עומדים בניגוד לצו המוסרי? לא, מאחר והם שירתו את תהליך התעוררותו של אברהם. כדי להגיע לשלם, לטהור, למהות האלוהית נטולת הצורה וההגדרה ולהבין לעומק מה באמת מבקש האל, היה על אברהם להתעורר לוודאות הפנימית שבו. עבור מרביתנו הינה אי-ודאות קיצונית. איך עשה זאת אברהם? על ידי שעקד/הקריב את כל ה-Belonging, את כל מה ששייך לו חיצונית ופנימית (הלך מבית אביו אל הלא נודע...הלך לעקוד את בנו יחידו). הוא יכול לעשות זאת רק מתוך כמיהה = **Longing** לאני = **Be**.

• מהו שינוי/השתנות?

אחד הפרדוקסים התמוהים בהתנהלות שלנו היא דחיית החדש והלא מוכר. רובנו מתנגדים לשינוי כמנגנון הגנה (רבות כתבו על כך). התנגדות היא חלק מדפוסי התמודדות והסתגלות אנושית שהאדם פיתח במהלך חייו, המסייעים לו בביכול להתגבר על קשיים הנובעים מאי-ודאות ומקונפליקט עם הווה משתנה ו"מאיים", כי היא מצביעה על סוג של עיוורון שגורם לנו להיתקל בקירות. רובנו חיים במציאות חזיונית ומתייחסים רק לחיצוניות.

מדוע אנחנו מתייחסים אל ידע, אנרגיות, תוכניות חדשות כאל כוח מחליש או מאיים ולכן דוחים אותם? מדוע אנחנו מיד פוסלים או מבקרים אמיתות גבוהות שאינן בהלימה עם התבניות הרגילות שלנו? בעשייתנו כך אנחנו גוזרים עלינו התנסויות קשות עד שנסכים להתעורר ולבצע את התכלית לשמה באנו לידי קיום.

התוצאה; רובינו מנסים לשנות את המציאות/הסביבה או להתאים אותן לרצונות שלנו. רובנו רצים אחרי תענוגות ללא תכלית. לעומת זאת, כאשר האדם מבין את טבע המציאות וטבע הידיעה; טבעה של כל מערכת חיה הוא שינוי צורה תמידי על מנת להתאים את עצמה לממד הגבוה הבא שעליה להשיג.

כאשר אנחנו מדברים על שינוי צורה אנחנו מדברים על שינוי מערכת הניווט (שתל אנרגטי): רצון – אמונה – מחשבה – פרדיגמות – מצפון – תודעה – תאים. בעזרת מערכת הניווט ניתן לנקות את לוח הקארמות, המחלות, הייסורים, להתמיר את תאי החומר לגן מהות/מוח תא/קריסטל אור, לבנות כלי המסוגל לעבור בשלום מבעד לחור שחור ולהתגלם בנקודת המוצא האמיתית שלנו בכללות הרוחנית – הקומה ה-100 – יקום 2.

• מהי חירות? חופש?

שחרור מבית המוות החונק (מאי-ודאות, מזהויות, טיפולוגיות, רשימות מלאי) = התעלות מ'ארץ מצריים' נעדרת האור (מעבדות לחומר, למוכר, לנהנתנות, להתמכרויות) וחיבור לעוצמה האמיתית שאנחנו, לגן האצילי ממנו התפתחה השרשרת סיבה – תוצאה שאנחנו. במילים אחרות, להתחבר ל-12 שכבות המכילות את נצח העבר – ואת נצח העתיד שלנו בטבעת מוביוס/אורובורוס/סיבה-תוצאה (מעגלי). כלומר, הכל קיים כאן ועכשיו (אהיה אשר אהיה... הנני). בכל רגע מודע יש לנו הזדמנות להיות בוראים = לפתוח טבעת מוצפנת ולחשוף את הסוד. להוריד את רמת אי-הודאות.

• מהם חיים?

נשימה – תנועה – השתנות תמידית תוך כדי טיפוס אל עבר הממד הגבוה הבא. חיים אמיתיים מתגלים רק במדיום אוניברסלי, באור, עם מוח מאקרו (כל הארכיבים פתוחים).

• אז מדוע הפחד הוא כל כך מרכזי בחיינו?

אצל רבים אי-ודאות, האמת, שינויים, החיים עצמם הם לעיתים מפחידים.

מדוע?

הכול בגלל הצפנה – תדר התודעה – תדר המחשבה.

רובנו מתפתחים ליניארית – אופקית - קוסמטית, אבל כמעט ולא עוברים תהליכי טרנספורמציה מהותיים. רובנו ממשיכים לשמר דפוסים שכביכול מגינים עלינו מפני קשיים. רובנו עיוורים לאוקיינוס השפע בתוכו אנחנו 'שוחים' ולכן מפחדים לצלול. רובנו מתייחסים רק לחיצוניות, כולל למכשולים ולקירות חוסמים.

האמת הכואבת היא שדווקא מציאות הענפים, מציאות החיזיון מרגיעה אותנו, ואילו מציאות האמת מפחידה אותנו. הפחד מפני מה יקרה לנו במציאות חדשה שכעת היא אי-ודאית עבורנו, משאיר אותנו בביצה המעופשת של החיים. כדי לשרוד פיתחנו "שנורקל". מנגד, דווקא מציאות החיזיון הינה אי-ודאית ברובה בגלל מערכת ההצפנה. הנסתר רב על הגלוי.

- ✓ פ - בגלל פער בין המצוי לרצוי. שאלות מניעות: האם את רוב חיינו אנחנו חיים על ברכנו או עומדים והולכים על רגלינו (הציווי לך – לך!!!)? מה אנחנו לוקחים כמובן מאליו? האם אנחנו מגיבים למציאות או מעצבים אותה? עד כמה אנחנו מוכנים לפלרטט עם אי וודאות?
- ✓ ח - בגלל החידה לגבי התוצאה של בחירה שנעשה. מרביתנו לא יעשו צעד אל הלא נודע אם לא מובטחת לנו הצלחה מראש. שאלות מניעות: האם אנחנו פתוחים לכל תוצאה במיוחד היום? איזה סיכון אנחנו מוכנים לקחת? מדוע אנחנו מעורבים רגשית גם בהצלחה וגם בכישלון?
- ✓ ד - בגלל הדין = שאלת המחיר, במיוחד המחיר של האגו: כמה יאהבו אותי, כמה יעריכו אותי (מנהיגים/מפקדים 'טובים' יודעים להלהיב/להלהיט את האגו = כוחי ועוצם ידי" = כדי לשלוח את 'השבט' US למדיום הסכנה כמו מלחמה. פיתוח רוח קרב, ביטחון באל, רגש הנקמנות...). שאלות מניעות: באיזה מקוש דלת אנחנו עדיין אוחזים? מה אנחנו מרוויחים מהאחיזה הזאת? מה מגביל את החופש שלנו? כאשר ניכשל, מה נהיה? מה יגרום לנו לעשות תנועה חדשה? מה יגרום לנו לברוא מחר חדש כל יום מחדש?

לכן בדרך כלל, בעת פחד רובנו נבחר: **flying - fighting – freezing...**

תרגיל:

הפחד הגדול ביותר שלי הוא:

כדי לאיין אותו (לאיין הפכים/להשיג שלם: פחד – דחף), עלינו למצוא את השורש התחתון (zoom in) והשורש העליון (zoom out):

- Zoom in: מה מזין את הפחד מ...? לרדת שכבה: מה מזין את השכבה שמעל...? לרדת עוד שכבה: מה מזין את השכבה שמעל...? לרדת עוד שכבה: מה מזין את השכבה שמעל...?
- Zoom out: אם נצליח לאיין פחד, מה נהיה בשכבה שמעל...? מה נהיה בשכבה שמעל...? מה נהיה בשכבה שמעל...?
- מצא קואורדינטה/הרמוניה בין השכבה החמישית העליונה לשכבה החמישית התחתונה.
- כיצד תאיין פחד?

תרגיל:

מה נוכח יותר בחיך במפגש עם אי-ודאות:

flyng - fighting – freezing

למה אתה נותן כוח ולמה?

תרגיל:

הכאוס בעולם נובע מתודעות ארציות הנעולות בפני אנרגיות קוסמיות ולכן הן זורעות שליליות. מהו חלקך? כדי לא לטבוע בכאוס אנחנו זקוקים לשתי הידיים, וכדי לברוח מהסכנה יש צורך בשתי הרגליים. איך אתה מפעיל את אבריך?

תרגיל:

מהם הפחדים שמעכבים את היכולת שלך להיות במצב "היקום ונשמתי בעדי"? ערוך רשימה של 20 פחדים והתמקד בשלושה העיקריים.

- בחרנו להצטמצם בגלל פחד (אי-ודאות), במקום להתרחב לשפע ממקום מאמין ובוטח.
- בחרנו להיאחז במציאות הענפים במקום במציאות שורש/האמת.
- בחרנו למצוא את מבטחנו בפרדיגמה מכאנית – פונקציונלית (תנועה ליניארית – אופקית, חיפוש "מוסכים", משולש עולה, סולם הצרכים של מסלאו, סדר ממעלה 1+2), במקום לבטוח בפרדיגמה הטכנולוגית – אוטופואטית (היכולת הכל יכולה, עוצמת מוח, בריאה עצמית, סולם רצונות, סדר ממעלה 3+4).
- מפחדים להשתנות. אנושות מפוצלת אישיות (במקום מאחדת פנים). מפחדים לפגוש אמת הפוכה למוכר, מציאות שהיא מעבר לצורה חושית, דרישה הנתפסת כקשה מעל כוחותנו.
- פחד יושב על בורות שמזינה את הספק; אנחנו יודעים את עצמנו, את המציאות, את האמת רק מתוך חור מנעול התודעה. האמת שלאורה אנחנו פועלים הינה של 'חור מנעול'. הספק – הסף בו אנחנו מתנתקים מהבורא (ק') הופך אותנו לחלים ולא ממוקדים.
- הפחד שובר את השדה המגנטי שלנו: מפחדים לשחרר את "הנכסים" בהם אנחנו מחזיקים. מפחדים לפלרטט עם אי-ודאות. לא מעזים לחפש – למצוא - להמציא. מנסים להתאים את עצמנו למציאות, למצב, למדיום חיצוני לנו.
- משקיעים בהרחבת ארגז כלים פונקציונלי (במקום להתמקד בפעולה אחת בלבד: באבולוציה אוטופואטית).
- מפירים את החוק האולטימטיבי של הבריאה; חוק שיווי המשקל = מייתרים או מחסירים. משתקים חיות ומזמינים מחלות.

- ממשיכים להיות פיונים על לוח המשחק של בעלי השררה, הכוח, המשאבים. רבים מאיתנו הם הערת שוליים בעולם של שולטים.

רק אם נעזר flirting עם אי-ודאות, עם הפרשי פוטנציאל ולהעזר להמציא, לשחק, להתנסות בלי פחד.

"אנחנו פותחים שערי יקום עבור אלה בלבד המתגברים על האגו שלהם ועובדים במשותף עם הרמוניה בליבוניהם."
"ספר הידע", 22/192

לכן, שום תודעה אינה יכולה להישאר במדיום האבולוציה בו היא נמצאת אם מבקשים אנחנו חיים מאושרים. היא חייבת לטפס ולהשיג את השלם = האמת. אחרת, היא לא תוכל למשוך השפעות קוסמיות, לחדש את התאים, להשיג את התכלית הקיומית. היא רק תעביר ידע (לדעת על, השקפה אוניברסלית) ללא היכולת לשקף או להשליך. להיטהר או לטהר (להיות את).

"ברגע זה, פוטנציאל התודעה אשר הגיע לתקופה של שלי התקדמות המודעות, חייב עתה להגיע להבנה עמוקה של האמת."

- מהו הצעד הראשון?

להיכנס לבית הספר לאבולוציה (החיים במודע), לעלות על גשר 'הסיראט' הצר משערת ראשנו ולהתנהל כלולין הלוקח את ההתנסות בהומור!!!

כדי להישאר על הגשר, עלינו להעזר **לאפס את ההיסטוריה** שלנו (איון האגו, הזהויות, האישיות, הידע, ההרגלים, מערכת הניווט הארצית, עד השגת **אי-קיום**), לעבור 3 מהפכות: שקופה – פרדיגמלית – אבולוציונית, **להפסיק לחשוב כבני אדם ארציים ולהתחיל לחשוב כבני אדם אמיתיים ועילאיים!** לחשוב כרוח עילאית, כחבילת אנרגיה, כצביר מחשבה (כשלם בדומה לאוקיינוס בו כל הטיפות מתאחדות לים). דורש נחישות/דבקות/אמונה.

מאחר ומדיום הקיום מוצפן, מאחר ואיננו 'רואים' את המהות העשירה שלנו, אנחנו זקוקים ל"תוכנית קרובה" כדי להתעורר לתכלית = השתקפות מאדם לאדם. לפיכך, הציוויים "שים את אויבך ככתר על ראשך"... "ואהבת לרעך כמוך". בנוסף, מאחר וקוסמוס יודע שאין לנו את העוצמה למשוך השפעות קוסמיות, הוא שתל בתוכנו יישויות שמימיות בגוף אנושי כדי לסייע לאנושות ולפלנטת ארץ לעבור דרך המנהרה השחורה - נתיב ההתעוררות - גשר 'הסיראט' - אל מציאות אור רכה, עדינה, שקופה, אמיתית, עוצמתית.

תפקיד הישויות לשרת את הבריאה בכלל (תמיד משקפים שלם), ואת מדיום ההתעוררות שלנו בפרט. בין השאר הן מציגות מידע המביא לפתחנו ממדי זמן חדשים ואמיתות לא מוכרות שעוצמת המוח המוצפן של רובנו לא מסוגל למגנט ולעכל.

ישויות קרובות אלה הן המראות של מי שאנחנו במהות באמת. נכון שהן מופיעות בכלים המוכרים - הגוף החומרי/ביולוגי. אבל, המהות שלהן פתוחה לרווחה, בניגוד לרובנו, והן מסוגלות 'להיות' **"צביר מחשבה"...** או **"חבילת אנרגיה"**: תדר, צליל, צבע, תבנית רטט, אוקיינוס שלם בו כל הטיפות התמזגו (התחילי והסופי מתמזגים וכל הטבעות באמצע מאויינות ומגיעים ל-אחד). הן מסוגלות להעלות את תנועת השלם, כלומר, לחבר לשלם את נצח העבר - נצח העתיד כאן ועכשיו: אהיה אשר אהיה...הנני (לכן תקשור קשור לרטט - לתדר - לממד). כולנו מדיומטיים, אז מדוע אנחנו כל כך מתפעלים ומתמגנטים לכל שליחי השמיים?

דרך אגב, הקומות העליונות של המציאות הן **צביר תודעה (כוללויות אמת-כל עליונות). כאשר אנחנו פועלים כצביר מחשבה/אנרגיה/תודעה, אנחנו תמיד רלוונטיים בכל הממדים!!!**

מדוע חשוב להבין לעומק מהו "צביר מחשבה" (ביחיד) או "חבילת אנרגיה" (תסבירו)? כי בזירה האבולוציונית הנקראת גשר הסיראט, אף אחד לא יוכל להישאר על הגשר שהוא צר משערת ראשו ולסיים את תכליתו האבולוציונית אלא רק כצביר מחשבה/כחבילה אנרגטית: כישות אוטופואטית, אנחנו מתעלים מהתמקדות בצורה או בכלי/מבנה קבוע אל מעבר לצורה חושית, מחוברים ונושמים פוטנציאל אינסופי = נמצאים בתנועה = בהתפתחות תמידית. במילים אחרות, רק אי-קיום נעדר זהות צורנית, ניטרלי, בעל תודעת אפס, יוכל להישאר על הגשר ולהיות ראוי לחזור לנקודת המוצא האמיתית שלנו: הכוללות הרוחנית - אדוניתית. זאת בעצם תכלית הקיום שלנו.

האתגר האבולוציוני הכי גדול שלנו אם כן: לעבור מהתמקדות ב'חומרה' ארצית המגבילה את תפיסתנו ואת הפוטנציאל שלנו, להתמקדות ב'תוכנה' אוניברסלית (אוטופואטית). לפתח יכולת לעבור מצורה חושית/כוליות למעבר לצורה/אינות. במילים אחרות, לעבור מוודאות הכלי/החומר/עצי הדעת לאי-ודאות הרוח/עץ החיים (תהליך לידה הפוך).

לשם כך עלינו ללמוד קודם לכול **לשחרר שליטה** כדי להפעיל את המערכת האוטופואטית שלנו (organization of self-creation, of creation) ולהפסיק להדביק את מגבלותינו על דברים שאינם מוגבלים. כלומר, עלינו ללמוד להיות בתנועה אינסופית היוצרת חדשנות ערך תמידית: יחסים רקורסיביים בתוך תלות הדדית, אוטונומיה, ייחוס עצמי, בריאה עצמית. רק התנועה = היחסים בין 4 המאפיינים האוטופואטיים מביאים לידי קיום דבר מה סכמטי רגעי.

קוד ההצלחה החדשה (שורש ולא הגדרה): SELF-CREATION

תנועה אינסופית של צמיחה, התחדשות, השתנות פנימית, תוך כדי טיפוס אל ממדים גבוהים יותר.

לפיכך, אנחנו לא תוצאה של תהליכים אבולוציוניים, אלא אנחנו אבולוציה, אנחנו אוטופואיזיס, אנחנו חיים ולא תופעה הנקראת חיים.

על גשר הסיראט פותחים שערים ממדיים, מטהרים ומרפאים נגעים, ועוברים שינוי צורה כדי להצליח לעבור בשלום את השער האחרון: החור השחור של כוכב שבתאי.

גשר הסיראט נמצא בכל מקום. אנחנו יוצרים אותו תודעתית ברגע שהחלטנו לחצות חור שחור.

החוכמה אינה בידע אלא בתנועה. צביר או חבילה מושגים בכלול ואחדות.

במילים אחרות, מתמקדים ב'שתל' = במפתח הפותח כל מנעול של הצפנה (בשפתו של קריון). המפתח נמצא במהירות חוללות המוח; כאשר אנחנו מצליחים להתסחרר במהירות, אנחנו מעיפים את 'המוץ', משנים את הצורה של מערכת הניווט - שחרור רוחני - ויסות זרימה ומגלים את 'התבן'.

לא ניתן לשנות הטבעה - כתב הסתרים - תוכנית הנשמה, אבל ניתן להשפיע עליה באמצעות כלי רב העוצמה - השתל הדומה לברז - למנוע רוחני - לכפתור כיריים. מאחר ולכל מנעול יש מפתח, כאשר אנחנו משנים את מערכת הניווט אנחנו בעצם מחדירים שתל חדש הפותח הצפנה ומשפיע על תוכנית הנשמה. בעזרת השתל משתחררים מהטבעה, מקארמה, כאילו סוגרים ברז. אם לדוגמה סיבת המחלה מתגלה והאמונה משתנה, מרוויח האדם שתל חדש = מפתח חדש המשנה את המנעול.

אמון/אמונה/יש לי את מהותי:

על מנת לפתוח את ההצפנה ולגלות את הדרש והסוד במילה פרד"ס = העושר שאנחנו, האמת שאנחנו, האדירות שאנחנו, עלינו להאמין באמונה שמעל דעת במחשבת הבריאה, בבורא (אהיה אשר אהיה), בעצמנו, באדירותנו, ביקום הקטן שאנחנו, בתכלית החדשה של הקיום שלנו.

+ , אמונה נגזרת מהמילה אימונים = תרגול, התנסות ללא פחד, לא מאבק.
0, לפלרטט עם אי-ודאות = הומר, שמחה, אומץ, נכונות להתנסות.
-, להטיל ספק במה שאנחנו רואים/חושבים/מבינים = לחקור, לשאול, לבחון.

אמונה שמעל דעת = אמונה מעל עצי הדעת, מעל 'אין חדש תחת השמש', מעל הצפוי והבאנלי. זו **אמונה בפוטנציאל האנושי ומה אפשר לעשות במופלא**. היא מפגישה אותנו עם הלא צפוי, המסתורי והמפתיע. היא מעבר לחומר, מעבר ללמידה, מעבר למדע יישומי. זאת אמונה השייכת לשורש כל הדברים, לאור העליון: תודעת התקנה - תודעת אמת. לא ניתנת להוכחה בגלל שאין בידנו כלים קוגניטיביים לחקור מציאות שמעבר לצורה מקובלת, וגם בגלל שהשפה שלנו דלה. במילון הפנימי שלנו אין עדיין את המחשבות המתאימות שמאפשרות לנו לתפוס אמת מוחלטת ונצחית.

אמונה שמעל דעת מסוגלת להגיע למדיום הפוטנציאל האינסופי ולמשוך אותו מטה כדי להטעין את הקיום שלנו בעוצמות שמאפשרות לנו לצמוח, להתחדש ולהשתנות. דווקא תוכניות אלוהיות – דתיות אשר הפכו לדוקטרינה, יצרו כשל מהותי באמונה שמעל דעת.

ישנן אמונות **שמתעצבות** על ידי חוויותינו וההתנסויות שלנו בחיים בעזרת מנגנוני ההשפעות (אינדוקציה: ממיקרו למאקרו...אמונה אפיסטמולוגית). הן מוטמעות בנו בעיקר בשנות חיינו הראשונות. אמונות אלה מתעצבות על ידי דת, חינוך, לחצים חברתיים, הישגיות. הסכנה כאן שהאדם ימשיך להחזיק בהן למרות שהמציאות השתנתה וגם השלב בתוכנית לאבולוציה. הבורות שלו תנהל את כל תהליכי קבלת החלטות הכדאיות, ולא בהכרח הנכונות.

בלעדי אמונה מתעצבת אין מניפולציה.
בלעדי מניפולציה אין פחד
בלעדי פחד אין כוח.

ישנן אמונות **שמעצבות** את חוויותינו ואת משמעות קיומנו (דדוקציה: ממאקרו למיקרו...אמונה אונטולוגית). ניתן להגדירן במשפט של הנביא חבקוק: "צדיק באמונתו יחיה". אדם שהוא צדיק מחזיק באמונה/באמת הקשורה למחשבת הבריאה מתוך ידיעה פנימית אינטואיטיבית עמוקה ולכן, לאורה הוא מכתוב את מרחב ההתנסויות שלו. לאורה הוא מניע תנועה חדשה על מנת להשכין בתודעה אמת חדשה כל יום מחדש.

כדי להצליח לפלרטט עם אי-ודאות ולא לפחד להטיל ספק גם בציווי אלוהי, עלינו לאחוז באמונה דדוקטיבית לא ממקום של ציות = פחד, אלא ממקום של ציות = הבנה עמוקה (התוצאה של החקירה בעקבות הספק). זאת אמונה שמתובלת באהבה שהופכת אותנו העיוורים לרואים...מפשירה את הפחד... מפיחה היגיון בחיים מנוונים...גורמת לנו לגדול מעבר לגבולות ואיסורים. אהבה שכזו היא ניצחון האדם על אנוכיותו!!!

שורש המושג אמונה הוא א-מ-נ; אמון, אמינות, יציבות, מחויבות, אָמֶן, אומנות, משמעת, נאמנות. כלומר, אנחנו מתייחסים אל האמונה כאל אמת מעבר לצורה מתוך אמון, אנחנו מחויבים אליה, פועלים על פיה. מכאן שהאמונה כדוקטרינה קושרת את האדם למושגי האמת, המוסר, הערכים והנכון, בהתאם לתדר התודעה. ניתן אפילו לומר שהיא מגדירה את המתודה לקביעת האמת, הערך, הנכון שלנו בכל צומת של החלטה/עשייה.

כדי שנצליח לעבור מאמונות מתעצבות לאמונות מעצבות, עלינו ללמוד להטיל ספק = להתריס כנגד השפעות השנים, לחרוש את המוכר והידוע ולזרוע את זרעי אבולוציה חדשים = לזרוע סיבות חדשות על מנת לקבל תוצאות חדשות.

חשוב להבדיל בין הספק של עולם העשייה שמוביל לכפירה, לכניעה ולביטול, לעומת הספק של עולם הבריאה שמוביל לחקירה, לחיפוש ולהכנעה.

המחפש האמיתי חייב להיות מורגל בטבילות אש חוזרות ונשנות. זהו מסע אימונים מפרך = תרגול, התנסות, מאבק בגדרות תיל דוקרני, בחישוקי אש וספים של אור אלוהי. לשם כך הוא נדרש לחוסן מהותי, לעמוד שדרה חיובי (אנרגיה – מחשבות – אהבה). הוא לא עושה דבר כדי למצוא חן בעיני הבורא.

כאשר לאדם יש את עצמו, כאשר הוא חי את פנימיותו לפי החוקים הקוסמיים, במיוחד זה של שיווי משקל, כאשר הוא מאמין בשותפים למעגל היחסים, יש לו את האומץ לוותר על שליטה, על מגננות וחומות מגן, ולהתמסר למכלול בלי החשש לאבד את ייחודיותו. הוא נמצא בשקיפות ובאינטימיות. המשמעות איננה חשיפה, כי אם הוויה. האדם מביא את מלאותו המעגל. הוא נכון לקחת סיכונים בלי להאשים את האחר. הוא מבין שכל הקורה הוא לטובת השגת התכלית האבולוציונית וחובות המשימה. כאשר אלה מושגים, הניגודים, האשמה, הבושה, הספק והפחד מאי-ודאות נעלמים. הצורך במיגון ובפתחי מילוט נעלם. לא מפחדים להתמזג, לוותר על שליטה, להתנסות בחדש ולחבק כישלון.

שליטה הינה התנהלות כפייתית של תודעה ארצית שהיא תודעה של 'חור מנעול' המחפשת ביטחון בים הכאוס/אי-הודאות. כאשר האגו כופה עלינו בורות...כאשר הוא מרגיש סוג של איום על קיומו המרכזי, הוא מפעיל את כל התותחים הרגשיים שמובילים לפגיעות, לפחד, לאי-ודאות, לקורבנות ומנגד, לכוחנות, לדיקטטורה תודעתית, לשנאה, לנקמנות, לחשבונאות ולחיפוש קביים מצילים. אלה משתקים עשייה. כדי למוסס שליטה, עלינו להפסיק להזדהות רגשית ולתת יותר אמון במהות.

אמון מאפשר לאדם לפעול מהמקום "נכון לי" במקום מהמקום "כדאי לי". הוא פועל ממקום של אי-קיום, של אהבה תודעתית. הלב מתמלא באור גדולות ומפיץ את ריחו לכול, ללא הבדל (להיות שמש). הלב נשאר פתוח ואוהב, ללא צורך במיגון, ללא קשר למה שהאחר יעשה או יעשה ולמה שקורה במציאות. פעימת ליבו המקודשת – ברשותו.

"מניח אני את כלי הדעת, מניח אני את כלי הספק,
כי הספק מכרסם ומכלה, מביא כליה.
מניח אני חשק, מניח אני נוח,
כי הנוחיות מענגת ומדשנת עד שנמצא אני מנמנם, ישן, טיפש.
לוקח אני על עצמי את האמונה שהיקום ונשמתי בעדי.
לוקח על עצמי את האמונה שאת שארצה אשיג.
לוקח אני את האמונה שבורא אני את מציאותי יום יום...
ועד אז אתאמן ואתאמן ואתאמן...
כי האימון יביא אל אמון, יביא אל אמת, ובאמת חפצתי מכול."
"סוד הפשוט"

הספק נחוץ רק עד שאמונה אמיתית מתבססת!

מפלט עם אי-ודאות:

הדיאלקטיקה בין אמונה וספק מאפשרת לנו לפלט עם אי-ודאות. כמפלט עם אי-הודאות מתוך אמון (הפיסיקלית והפנימית), מתחבר האדם אל העוצמה שבו והנכונות לפעול ללא ספק ופחד = כוח רצון. כמפלט, מחבר האדם בין מציאות אונטולוגית למציאות אפיסטמולוגית ובכך, חושף את הפוטנציאל החדש בכל יום מחדש. הוא מחובר אל היצירתיות והפוריות שבו, נמצא בהתארגנות מתמדת, חוקר, מעז לבטא את הקול הפנימי, את הקול של הילד שעדיין זוכר לשחק. הוא ספונטאני, חופשי מדאגה. הוא לא מתחבט סביב מושלמות והוא נכון לעשות טעויות, להשתטות, לבקר במחוזות חדשים, לוותר על "משקל העבר" ולהתנסות בחדש ללא שיפוטיות. הוא מסוגל לראות את הצד הקומי (פרדוקסים והפכים) בסיטואציות ולהשתחרר "משיתוק פרדיגמלי", מטאבו חברתי ולהפריד עצמו ממצבים מלחיצים, מתסכלים ומרגיזים. הוא יוצר מתוך שמחה וזורם למחוזות לא נודעים ללא התנגדות. אם נחשוב על כך נראה כי "משחק" מופיע (בייחוד באנגלית) במאמצי יצירה שונים. מוסיקאי מגן (play) בכלי; שחקן משחק (plays) תפקיד; מחזאי כותב מחזה (play). אם הכל משחקיות, מדוע רובינו כל כך רציניים?

לקח סיכונים:

לקחת סיכון מציג את הנחישות של האדם לצאת להרפתקאות, לגעת בלא נודע, להתמיד, לגלות את החדש ולמתוח את שרירי ההתנסות שלו. "רק נשמות אמיצות, נדירות ביותר, שיכולות ליטול את הסיכון ללכת לאיבוד – מגיעות". לקחת סיכונים מחייבת ערנות, חיות, אמון והתלהבות. לקחת סיכונים היא הנכונות לעבוד עם רמת שונות גבוהה בהשוואה למצב הקיים. היא הליכה כנגד הזרם, כנגד הסמכות, כנגד הנורמה. לשם כך הוא נדרש לנחישות, להתמדה, למשמעת. אדם יהיה מוכן לקחת סיכונים רק אם יהיה נאמן ליעוד שלו מתוך אמון בעצמו ובנכסיו האינסופיים.

לקחת סיכון היא שלב בדרך לתגליות...עלינו להדליק גפרור כדי שהחבוי בצללים יואר.

נכונות האדם לקחת סיכונים היא גם שאלת המחיר. ככל שהרצון (ולא התשוקה) להשאיר חותם משמעותי (מחויבות ליעוד) יהיה גדול יותר, כך יהיה מוכן האדם לקחת יותר סיכונים ואף לשלם את המחיר במידה ויכשל. הווה אומר, רק כאשר קיימים רצון, התכוונות ומחויבות אמיתיים, מוכן האדם להעז לקחת סיכונים ולשלם את המחיר.

זו היכולת להתגבר על קושי, על כישלון, להתעקש להשיג ולהביא תקווה. הכישלון הוא פידבק. כל כישלון הוא התקדמות. אדם שלא עושה ולא מתחדש, לא נכשל. הפחד מכישלון הוא עצלות. כל המחקרים על מנהיגים גדולים באמת מצביעים על כך שאחת התכונות הבולטות אצלם היא היכולת לעשות שגיאות חמורות ולהתאושש מהן. שגיאות הן החיים וככול שהשגיאות גדולות יותר, כך גם ההצלחות.

שאלת המחיר שבלקחת סיכון איננה יכולה להישקל רציונאלית ולא על פי מודלים לוגיים. שאלת המחיר איננה יכולה להיות מוכתבת על ידי כמות המזומנים שבידי האדם או שיטות שיווק שונות. שאלת המחיר אינה יכולה להישקל רק דרך מאזן כולל של רווח – הפסד אישי וארגוני (מעמד, כסף, מאמץ, זמן, פירות עתידיים). בדרך

אל הצלחה אין "ארוחות חינם". אדם הרוצה להשיג הצלחה משמעותית, חייב "להקריב קורבנות" ולטפל בשאלת המחיר כהזדמנות והתרגשות ולא כפחד, כי הוא מאמין שיצליח. ואם ייכשל, יכולת ההתעודדות שלו מהירה.

מהו מינון "נכון" של שונות שמאפשר לקיחת סיכונים אפקטיבית?
זוהי שאלה ערכית ולכן היא סובייקטיבית (ערכים נמצאים בעולם התופעות והם תוצרי האדם). מינון "נכון" של שונות תלוי ב:

- ידיעת טבע המציאות וטבע הידיעה.
- תכלית שהאדם רוצה ליצור.
- ההרמוניה הפנימית שלו – שאלת העוגן הפנימי – "אדון בביתו".
- איכות התלות ההדדית (השפעה הדדית) בה הוא נמצא עם הסובב אותו.
- חוכמת הקשב וההתבוננות, גמישות חשיבתית, גמישות התנהגותית.
- מהירות עיבוד המידע הגולמי והפקת ידע חדש (גמישות חשיבתית).
- יכולת למידה.
- הכרת מערכת הכבלים שלו.

נמצא במחויבות:

מחויבות למשימה יושבת על הבנה עמוקה שזה יקרה. לא תלויה בדבר חיצוני. היא אנרגיה שמניעה השתנות, גילוי, הארה, כי היא מחוברת לשורש. גירוי חיצוני לעומת זאת מחובר לתענוג רגעי ולכן לא מייצר מחויבות או תקווה, אלא דווקא יובש, קושי, עצב. רק בעזרת מחויבות אנחנו פותחים את כל הצינורות, מושכים אור, ממלאים את הכלי ומגלים טפח חדש נוסף מהמהות המוצפנת בתוכנו. זו המשמעות של השגה רוחנית - האור נשאר ולא מתפוגג. לעומת זאת, הוללות שהיא כביכול שמחה, היא גירוי חזק של מיני תחליפים זולים, ריגוש רגעי של כל מיני תענוגות חולפים, אשר מביאים לחיסרון, לריקנות, לעצבות, לדאגה, לחושך ולהגדלת החורים בכלי/גוף.

משיג את בינת הלב: גרעין המהות הוא בלב. לכן הלב הוא האיבר הראשון שמתחיל לפעום. הוא מכיל את הספרייה של ה'מודע הגבוה' (מרגע הנשימה הראשון שלנו אי פעם). מהלב המהות עוברת לכל יתר התאים. ברגע שגם המוח נוצר, מאחר והוא אב-טיפוס של המוח הקוסמי (של האדם הקדמון שיצרו האטלנטיים), הוא נוצר בתוכו לא רק את ספריית המהות, אלא גם את ה'לא המודע הגבוה' - HAK. "אתם שבבי המיקרו של המוח הגדול שלי שקיים בתוך האינסוף הזה, אתם החלקיק הטריליון של המוח שלי. המוחות שלכם ושל כל יצור החי ביקום שלי, מחוברים אלי. באמצעותם אני יודע ורואה הכל. כך אני מנהל את התקנות שבוננתי. כך אני מביא לידי קיום כל דבר, גלוי או בלתי נראה" ("העוצמה הגדולה", מטין טרנגון).

הומור – חוזק רוחנית:

הומור הוא הכנפיים להתעלות.

את כל התהליך האבולוציוני חייבים לתבל בהומור. אין כהומור לבדוק את גבולות החופש. הומור משמש כלי נפלא לשחרור מלחצים וממצבים בהם נדרש האדם להוכיח אומץ, לקחת סיכונים ולשלם את המחיר. לעומתו, פנים רציניות וכואבות הן צלו של האגו.

הומור מעצב אוירה בריאה ויצירתית המאפשרת השגת הישגים גבוהים יותר וחיבור טוב יותר בין אנשים. הומור מאפשר לאנרגיה להשתחרר ולגרום לאדם להיות הרפתקן, פתוח ומשוחרר. במילים אחרות, להיות בורא בעל עוצמת מהות, תודעה ומוח, במקום לוחם. מאפשר לאדם לקחת את החיים ואת האתגרים לא כל כך ברצינות. כאשר האדם נעשה קליל (Light), הוא מסוגל להגיע להארה (Enlightment).

זהו שינוי היסטורי בכל תחומי החיים השונה מכל מה שהכרנו עד היום, והמשימה הכי מאתגרת שקיבלנו אי-פעם.

קצת רקע:

בניסוי **החתול של שרדינגר**, הנמצא בתוך קופסה סגורה יחד עם כמסת גז רעיל, ישנה הסתברות מסוימת שהכמוסה נשברה והחתול מת, וישנה הסתברות אחרת שהכמוסה נותרה שלמה והחתול חי. במציאות, אם נמדוד את מצב הרעל נוכל לדעת מיד מה מצב החתול – חי או מת, שכן אחד המצבים מתקיים והשני לא. אבל, כל עוד הקופסה סגורה אנחנו פשוט לא יודעים מהי התשובה. למצב זה קוראים סופרפוזיציה (גל עם אפשרויות שונות). **הסתברות = אי-ודאות**. רק ברגע שפתחנו את הקופסה ומדדנו את המצב הקוונטי, הסופרפוזיציה "קורסת" לאחד מהמצבים שמרכיבים אותה: החתול יהיה או חי בצירוף עם כמוסה שלמה או מת יחד עם כמוסה שבורה.

מדוע הניסוי הזה כל כך חשוב?

כי הפיסיקה הקוואנטית מציגה מציאות אונטולוגית – מציאות פוטנציאל אינסופי (מציאות מעל השמש) העומדת לרשותנו בתהליכי קבלת החלטות, **כל עוד אנחנו צופים ולא מתערבים במצב** (תודעה בוראת). ברגע שהתחלנו לחקור, אנחנו מפילים את הגל לחלקיק קונקרטי (מחשבה יוצרת).

תכונה ראשונה – אקראיות: מציאות קוואנטית מופשטת מכל הגדרה, זהות, איסורים, התניות, רשימות מלאי זהותיות, מהרצון לקבל לעצמי. היא מציאות מיקרוסקופית מסתורית (הנקודה, המקור, השורש שהוא שלם מושלם). היא אקראית ברמה מסוימת, אבל מאוד מתוכננת – דטרמיניסטית - סיבתית ברמה גבוהה יותר שלא בהכרח אנחנו מבינים. לכן, כאשר מומחי הפיסיקה הקוואנטית טוענים כי אירוע קוונטי בודד הוא רנדומלי באופן שלעולם לא נוכל להבין אותו, לא נדע את הסיבה ויתכן שאין סיבה, לטעמי הם בוחנים את היבט האקראיות מתודעה מוגבלת. נכון, במציאות שמתחת לשמש היקום הוא בלתי צפוי ואינו סגור בסיבתיות לפיכך, זיהוי האקראיות הוא אחד הגילויים המשמעותיים ביותר שנעשו במאה ה-20. אולם, במציאות מעל השמש, זו שמזינה את המציאות מתחת לשמש, אין אקראיות. אבל גם אין הרבה תודעות שמסוגלות להתחבר אליה. לכן לטעמי, עלינו לקבל שגם הפיסיקה הקלאסית וגם הפיסיקה הקוואנטית ביחד יוצרות מציאות בהרבה יותר שלמה מתוך הבנה כי **אקראיות סיבה – תוצאה יושבת על אי ידיעת הנעלם, אי הכרת שרשרת סיבה – תוצאה, אבל במהות הבריאה אין אקראיות, כי בשורש אין תוכן אלא פוטנציאל הפועל על פי חוקיות נצחית.**

"בודיהזם מבוסס על פילוסופיה מאוד ריאליסטית. כשאמרתי לדלאי למה שבמכניקת קוונטים יש רנדומליות מוחלטת במובן זה שהאירוע הקוונטי האינדיווידואלי נעדר כל סיבה, הוא אמר: 'אם זה נכון נצטרך לשנות את התפישה שלנו'" – שכן התיאוריה הקוונטית אינה מתיישבת עם תפישת הקרמה הבודהיסטית, שלפיה לכל מאורע יש סיבה מוקדמת.

תכונה שנייה – סופרפוזיציה: בתורת הקוונטים, כל עצם מתואר על ידי המצב שלו (מכונה גם פונקציית גל) שמכיל את כל מה שאנחנו יודעים עליו - מהירות, מיקום, אנרגיה עצמית ועוד. בשונה מהמציאות המוכרת לנו, ישות קוונטית יכולה להימצא בכמה מצבים במקביל, מצב בשם סופרפוזיציה: חלקיקים שיכולים לנוע בכמה מסלולים שונים = סך אפליטודות (התאבכות חיובית או שלילית). כל האפליטודות קיימות במקביל. כלומר, לא ניתן לצפות או לחזות מצב על סמך תוצאות העבר. בקיצור, בעולם הקלאסי כדור "יודע" איפה הוא נמצא, אפילו אם אנחנו לא, אבל בעולם הקוונטי גם הכדור לא "יודע" על נקודה מסוימת שהוא נמצא בה. כשאומרים שגופים קוונטיים יכולים להיות בשני מקומות בו-זמנית, זאת התכונה שאליה מתכוונים. התכונה הזאת היא הדבר הראשון שמבדיל בין גופים קוונטיים לגופים קלאסיים, והיא נקראת סופרפוזיציה, סופר-מיקום.

תכונה שלישית – המדידה משפיעה על המיקום: אז מתי הכדור יחליט איפה הוא? כאן אנחנו מגיעים לתכונה המרכזית השנייה של העולם הקוונטי. מדידת המיקום משפיעה על המיקום. עצם העובדה שבדקנו איפה הכדור נמצא, גרמה לו לקרוס לאחד מהמיקומים האפשריים שלו. אבל מה שבאמת מופלא הוא שאחרי שהכדור קורס לנקודה מסוימת, התפלגות המיקומים הקודמת שלו נשכחת, ולכדור יש מיקום מוחלט לפי תוצאת המדידה שעשינו.

תכונה רביעית – שזירה קוואנטית:

חשוב להוציא לאור את "הסיפור" האישי שלנו = את שרשרת סיבה – תוצאה = את הספר החי שאנחנו.

מהו? לשם מה? על מי אנחנו רוצים להשפיע (שזירה)?

המציאות וכל מה שקיים בה היא מציאות של תדרים/צלילים/צבעים - אנרגיה חשמלית רוטטת. על פי חוקי הפיזיקה, סביב כול גוף שזורם בו חשמל, נוצרים שדות אלקטרומגנטיים. השדות הללו רוטטים אף הם, והקצב או המהירות בו הם רוטטים נקרא תדר. כל דבר קיים יש לו תדר ייחודי לו הבא לידי ביטוי בכלי, במחשבות, בתנועה, בהתנהגות. יחידות תדר נמדדות בסולם הסאונד- הרץ HZ. למשל אם שדה פועם 100 פעמים בשנייה – הוא יקרא 100 הרץ.

האמת, טבעה של הבריאה כולה הוא שזירה ולתודעה יש תפקיד אדיר במארג הזה. היא "המנוע" שממגנט את השזור בהתאמה לתדר, גם מעבר לחלל וזמן. כאשר התודעה הינה ארצית, אנחנו מסוגלים לראות רק חלקיקים נפרדים וממגנטים את הדומה. כאשר התודעה נפתחת ומשיגה את המדיום האוניברסלי, לפתע רואים את השבכה בתוכה הבריאה כולה מתקיימת וממגנטים פוטנציאל עשיר יותר. מגלים את המקומות הנסתרים, המסתוריים, הנעלמים. מבינים שגם מתוך חורים שחורים נפלטים חלקיקים כמערכת של הזנה/נשימה בגלל החיבור לתאום השזור (מהירותם מעבר למהירות האור).

השזירה הקוואנטית היא תודעתית. עוצמת אנרגיית המוח אחראית על יכולת השזירה (אבולוציה אדוניתית). ככול שאנרגיית המוח עוצמתית יותר, כך עוצמת השזירה/הקווארדינטה והמרחק. **אין משמעות לדבר עצמו אלא רק לרמת התדר שלו**. כך גם אנחנו מכורטסים בקוסמוס. תנודות המגיעות מהמודעות - מהשדה המגנטי של ישות כלשהי יכולות להשפיע על התנודות במודעות – בשדה המגנטי של ישות אחרת הנמצאת במרחק, אפילו רב (דומה מושך דומה). 2 פוטונים הנמצאים בשני קצות היקום יכולים להשתזר אם הם בעלי תכונות זהות (השתוות 'צורה' = השתוות בתדר, במהות).

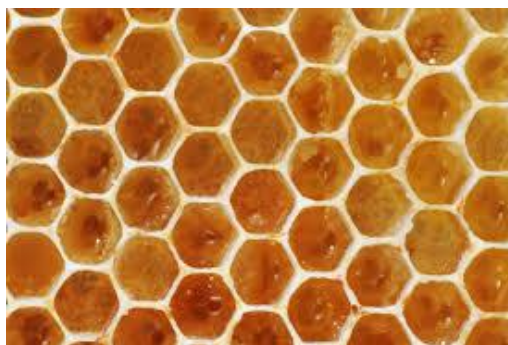
בעולם הקוונטי, השזירה הופכת מונחים בסיסיים כמו "כאן" ו"שם" לחסרי משמעות. לפיכך, השזירה הופכת שני חלקיקים למערכת אחת, ולכן שינוי באחד מביא מיד לשינוי גם באחר (אפקט הפרפר). כאשר שני אובייקטים שזורים נפגשים באובייקט חדש – השזירה מתפשטת גם אליו. משהו קורה ביניהם, מוזר, חזק, מדליק (נכון לכל צוות). התחושה ברורה – הם כבר לא יהיו כפי שהיו לפני המפגש. דבר לא יפריד ביניהם. דבר לא. הם שומרים אמונים והם צודקים. תחושה של חיבור, מיסטית כמעט, לגמרי לא מטאפורית. נכון הדבר גם לגבי שזירה עם קבוצה/אשכול 'משפחתי' קוסמי.

בניסוי מחשבתי שהגה איינשטיין עם נתן רוזן (חורי תולעת – גשר רוזן) ובוריס פודולסקי ב-1935 (ניסוי "EPR"), הם התייחסו למצב בו מתקיימת תלות הדדית בין שני חלקיקים (הם "שזורים" ביניהם), עד כדי כך שהחוקר אינו יכול לתאר את מצבו של כל אחד מהם בנפרד. ברגע שעושים פעולה כלשהי על אחד מהם ומשנים את מצבו, זה מיד משפיע על מצבו של החלקיק השני, אפילו אם הם במרחק של שנות אור זה מזה. השני הופך מיידית לראשון.

למרות שהמדע סייג את מרחק ההשפעה, אם מבינים מהי תודעה, מבינים שההשפעה יכולה להיות רחוקה בהרבה מעבר למהירות האור המקובלת (מהירות אור – שנת אור – מהירות מיקרון – שנת מיקרון – אור קדוש).

בואו נתעמק עוד קצת.

מאחר והבריאה כולה הינה שבכה אנרגטית שעליה טריליוני קשרים המייצגים הסתעפויות של שרשראות סיבה – תוצאה הפועלות על פי חוק מערכות 18 (ממלכות, יקומים, גלקסיות, עולמות, יצורים), או פקעת אנרגטית שזורה בה נמצאות "חלקות" אוטונומיות בעלות תדרים שונים (בדומה לצבעים השונים באוקיינוס...או בכלולת הרוחנית, אך אין גבולות מוגדרים), ניתן לומר שהכל **קשור** להכל (לא מחובר), הכל תלוי בהכל, האוקיינוס נמצא בטיפה. בפילוסופיה המזרחית היא נקראית הרשת של אינדרה; מקלעת בגודל אינסופי שבה בכל "עין" קשור יהלום, המשקף את כל יתר היהלומים. הכל נמצא בתלות הדדית, הכל משקף על הכל, הכל מזין – מוזן בו זמנית. כל הנוגע ביהלום אחד נוגע בכל היתר, כל המתבונן ביהלום אחד רואה בו, ובאמצעותו, את כל היתר. "כאשר מישהו יושב בתוך יהלום אחד, הוא יושב בזמנית בכל אינספור היהלומים בכל הכיוונים", כתב אבי הגישה דז'ושין (557–640). "כיצד קורה הדבר? מכיוון שבתוך כל יהלום נמצאים כל היהלומים". במונחי ימינו אולי היינו אומרים: הם שזורים, כמו שהאוקיינוס כולו נמצא בתוך הטיפה.

יחד עם זאת, לכל שרשרת ישנה טבעת התחילית (נקודת המוצא האמיתית) וטבעת סופית (סיום האבולוציה של מדיום מסוים). כמו במאקרו כך במיקרו. לפיכך, לכל דבר על כדור הארץ יש **תאום שזור** בכלולת המוצא (קבוצה שזורה). "לכל דבר על כדור הארץ יש תאום. התאום שלכם הוא בן אלמוות. משמעות הדבר היא כי למעשה אנחנו לא קיימים, אלא נמצאים בממד של חזיון שאינו אמיתי" (מטין טרנגון).

אם נדבר עלינו, הטבעת התחילית שלנו היא רגע הנשימה הראשון אי-פעם בכלולת הרוחנית – יקום 2, טבעת פני המהות שלנו, הפנים המקוריים שלנו לפני אבינו ואמנו, והטבעת הסופית/הצ'לם שהיא הגלגול האחרון בגוף החומר. לשרשרת 1800 פנים (חוק מערכות 18, נכון גם לקבוצה שצריכה לייצר קואורדינטה) הפזורים ב-7 הגופים (חלק מהפנים סיים אבולוציה ומחכה לנו במדיום שונה: Multiple Universes). לפיכך, פעולה

שתבוצע על גן המהות כאן על פלנטת ארץ תשפיע בו-בזמן על האחר ביקום 2. מאחר וקוסמוס, כדי להאיץ אבולוציה, חיבר את התחילית והסופית, כל "האוקיינוס" שאנחנו נמצא היום בטבעת האחרונה שלנו.

עיקרי תורתנו של פירון (מייסד זרם הספקנות בפילוסופיה היוונית) היא שהוודאות לא ניתנת להשגה. על החכם להימנע מלחרוץ משפט על דבר. עליו לחתור לשלוות נפש במקום לנסות ולהגיע לחקר האמת. היות שכנראה כל הדעות שגויות, מוטב לקבל את מוסכמות החברה של הזמן והמקום. אין בכוחם של החושים ושל הבינה לספק לנו ידע ודאי. החושים מסלפים את הדברים שבהם אנו חשים, והתבונה משועבדת לתשוקה. לכל טיעון קיים טיעון שכנגד, ואין אמת מוחלטת.

האובייקטים הוודאיים, לדעת הסטואיקנים (תורת ההיגיון), יוצרים אצלנו תחושה חזקה של ודאות ומשכנעים אותנו במציאותם. העוצמתיות והבהירות של התמונה מאפשרת לנו להבחין בין העולם האמיתי לבין חלום או אשליה. לפיכך הקריטריון היחיד של וודאות, זה תחושה חזקה של אמיתות הנוצרת בתוך התודעה, עוצמתית כל כך שהתודעה לא יכולה לשלול.

רנה דקארט ביקש למצוא נקודת מוצא שלא ניתן להטיל בה ספק. כדי להשיג זאת, הוא הפעיל שיטה (מתודה) הידועה בשם ספקנות מתודולוגית. הוא הדגים את רעיונו בעזרת החלומות: בחלום אנו רואים או מרגישים דברים הנראים כאמיתיים, אך הם אינם קיימים במציאות, כך שאיננו יכולים להסתמך על נתונים שמקורם מן החושים ולהבינם כאמיתיים בהכרח.

טיעון נוסף שהעלה דקארט הוא טיעון "השד המתעתע". טיעון החלום אמנם מצליח לסתור את כל הידע האמפירי שלנו, אך לא את הידע הרציונלי שלנו שאינו קשור כלל למציאות אותה אנו חווים. טיעון השד מביא את דקארט להטיל ספק גם באמצעי הקליטה הרציונליים, כמו מתמטיקה ולוגיקה (ובכך הוא חולק על תומאס אקווינס).

כאשר האדם מבין כי מציאות חייו היא תולדה של השכל שלו בלבד, תולדה של עוצמת התודעה שלו ואין היא מצביעה על ה-אמת, הוא נכנס לזירה האבולוציונית ומתחיל לשאול שאלות, לחקור תבניות ולשנותן (cookie cutters), לפלרטט עם הומור ומשחקיות, להמציא, לקבל השראה, להתערטל מכל הזהויות והטיפולוגיות, לענן את כל הפנים הטובים/הרעים שבו, לשחרר טאבו חברתי ואת האחיזה בכל עצי הדעת - הפרשנויות ולהתנסות בחדש ללא שיפוטיות, לקחת סיכונים, לחבק כישלון, להיות באינטימיות (In – To – Me – See), לשחרר את הרגל מהברקס. רק אז נוכל להכליל הכל לשלם (כוליות – integer) ולהשיג את הקדושה שאנחנו = המהות = תודעת אל.

אין קיצורי דרך. חייבים להתאמן (לחזק אמונה מעל דעת). היראה מהאל כאשר הפחד אינו משתק, גורמת להגברת איכות הקליטה והראיה העל-חושית. יראת אלוהים = לראות את האל ואת מה שהוא רואה. הקשבה – שמיעה – ראייה.

רוצה לסיים עם סיפור מופלא על אברהם שעבד בחנות של אביו בונה האלילים. כאשר הוא מתחיל להבין כי האלילים הם אלילי שקר, הוא מנפץ את כולם מלבד אחד. בידי האחד הוא מניח את הפטיש. כאשר האב חוזר הביתה הוא זעם ושאל בכעס: "מי ניפץ את פסליי?" ענה לו אברהם ברוגע: "האליל עם הפטיש". "מה? צרח האב בזעם, "כיצד יכול אליל חסר כוח...?" על כך ענה אברהם: "אהה!"

מאחלת לכם פסח מואר, חופשי מכל שיעבוד,
אוחז באמת גבוהה, מיטיב ומהנה